

Вслід мені зашуміло сполохано —
Кинула шишку сосна.
Щось зітхає, тривожиться, охає;
Чорно дивиться гущавина.

Хто? Нікого. То — ліс... Наче воїни,
Насторожено граби звелись.
Я до лісу, мов арфа, настроєний,
Я чутливий, мов ранішній ліс.

Сосни... Папороть... Тінь... Не ламає
День погожий галузки сухі.
Тиша!.. Ні! Її не буває —
Люди бувають глухі.

1963

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.